

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Maroni, Palladio, Zosimo, Eustathio. 61.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ἦρας τῆ ἀρεϊότητι, καὶ τῆ ἀμότητι
 νεκρῶν. εἰσὶ γὰρ ἐν αὐτοῖς οἱ καὶ
 τοῖς εὐεργέταις χάριν ἴσαι, καὶ ἐνα-
 βρομένη τῷ κακῷ. πῶς οὐ φήσῃ λοι-
 πὸν καταπονήσαν τὴν σωτῆρα ψυχὴν
 τῷ φέρεσθαι χάριτος διηκεῖως ἀνάγκην
 αὐτῆ ὀπιπθεῖς.

Εὐτονίῳ Διάκονῳ. ζ.

Ὁ πῶς εὐχαρίαν τῆς πραγμάτων
 προδοῦς, τῆς τ' χαλῶν ἐκπεσῆται
 ἡσυχίας. τίς γὰρ κωροῖν ἀποδέξοιτο,
 παρὸν ἀροῦν καὶ ἀπέρεν, ἢ εὐστα-
 χιωῦν τὸ λήϊον, ἀροῦντα, καὶ γυ-
 ραυλοῦντα. τίς δ' ἀμπελοφυτὸν ἐξὸν
 θεραπείην τὴν ἀμπελον, ἢ εὐστα-
 λον αὐτῶν ἔχει, καὶ τ' λειῶν μεθυσαν
 τοῖς ἐτέροις ἐδεσθῆναι πρὸ οἷς. πῶς δὲ
 πλοῦτην, δεῖν εὐσταχῶς πλεῖν, ἵνα
 τὴν ἐμπορίαν ἀξίῃ ἐν λιμέσι μέ-
 γοντα, καὶ ἐν καπηλίοις καλιδύμε-
 νο; ἔδειξέ δὲ πῶς. εἰ ποῖω ταῦτ' ἔ-
 πως ἔχει, τίς ἀποδέξοιτο χριστιανόν,
 ἐν τῷ κακῷ τῆς ἀγῶν τῆς φεράνης
 ἐπιζητοῦντα. τὰ μὲν γὰρ τῆδε, ἀ-
 γῶν ἔχει καὶ φεράων ὑποθεσίς. τὰ
 δὲ ἐκεί, γὰρ καὶ πῶς. μὴ ποῖω
 τὴν εὐχαρίαν τῆς πραγμάτων προ-
 δοῦν, ἵνα μὴ ἐκεί ἀνοήτα μεταμε-
 λήσῃ.

Μαροῖνι Παλλαδίῳ Ζωσίμῳ
 Εὐσταθίῳ. ζα.

Πολλοὶ τῆς παρ' ἑλλησι δόξης μὲν
 ἀνιποισαυδῶν, μὴδὲν ἴσως προ-
 σδοκῆσαντες μετὰ τὴν ἐν εἰνδε ἀπο-
 θνήσκον. μᾶλλον δὲ καταγόντες τῆς
 καλίας, καὶ τὸ μὴ εἶναι νομίσαν-
 τες τὰ βιωτικὰ ἀράγματα. ἀρ' οὐ τὴν
 ἀσκήσιον, ἀοιδίον, γέλοισι, καὶ ἐν
 τοῖς ἀκαίαιον ἀφιέρουσι σῶμασι.
 ὑμεῖς δὲ δι' ἡν ἀπία ἔτε δόξης ἐνεκεν,
 ἔτε χριστοῦ, ἔτε ὑπολήψαι, ἔτε
 ἀμοιβῆς, ἔτε ἄλλου ἕδονος, τῆς τῆς
 σφόδρα ἀμαλγῆτος ἀγακείδους εἰς

beneficij in te collati magnitudinem. Tu
 verò ipsas quoque feras immanitate atque
 crudelitate superasti (sunt enim inter eas,
 quæ bene de se meritis gratiam habere
 sciant:) atque etiam ob huiusmodi scelus
 gloriaris. Equando igitur animam mer-
 gere defines, cui hanc perpetuò necessita-
 tem affers, ut in præceps feratur.

Eutonio Diacono. 60.

Qui rerum opportunitatem prodiderit,
 cōmoda minimè assequetur. Equis enim
 agricolam probet, qui, cū arandi ac fe-
 rendi tempus sit, ut postea vberè segetem
 habeat, otio & inertia torpet, ac pro fori-
 bus desidet? Quis vinitorem, qui, cū vi-
 tem colere liceat, ut eam vuis abundantè,
 ac remulentum torcular habeat, aliorum
 laboribus insidias fruit? Quis denique
 nautam, qui cū opportuna tempestate
 nauigare debeat, ut maiorem quæstum fa-
 ciat, in portu manet, atque in cauponis vo-
 lutatur? Nemo profectò. Cū igitur hæc
 ita se habeant, quis Christianū hunc pro-
 bet, qui certaminum tempore coronas re-
 quirat? Res enim huius vitæ, certaminum
 ac non coronarum, materiam præbent: res
 autem futuræ, honorum & præmiorum.
 Quocirca rerum occasionem & commo-
 ditatem ne prodamus: ne alioquin in futu-
 ra vita inutili poenitentia afficiamur.

Maroni, Palladio, Zosimo, Eusta-
 thio. 61.

Ethnicorum multi folius gloriæ cupidi-
 tate ducti (fortasse quod post discessum ex
 hac vita nihil expectarent: vel potius, quod
 vitium cōdemnarent, ac res etiam huiusce
 vitæ nihil æstimarent) virtutè coluerunt,
 hincque clari & celebres exciterunt, atque
 omnium ore circumferuntur. Vos autem,
 quam ob causam nec ob gloriam, nec ob
 iudicium, nec ob famam & existimatio-
 nem, nec ob præmium, nec denique ob
 aliud quicquam ex his, quæ perditos etiã
 ac profligatos homines ad boni aliquid fa-

Kok

ciendum adigunt, vt à vitio abstinere ad-
duci potestis, magnopere miror.

Athanasio Presbytero. 62.

Palinodiam, vt dici solet, cano. A scopo enim, aut, vt verius loquar, à sententia aberravi: quippe qui haud talem te inuenirim, qualem eum esse crederem, laudibus afficere conabar. Hoc autem non meū crimē est, sed tuæ mutationis, quæ in peiora studia deflexit. Nam ipse quidem, quoniam laudantibus fidem habeo, & iis, qui laudantur, faueo (propensionē enim quandam ad bonum atque honestum habeo.) Idcirco adductus sum vt iis, qui te laudibus extulerunt, fidem arrogarem. Cupio quippe omnes ita se gerere, vt laudem cōsequantur. Tu verò commutata vitæ ratione te ipsum, non me coarguisti. Verum si de tua salute desperarem, non hæc scriberem. Quoniam autem optimam mutationem expecto, idcirco scribo, & que monaco, vt ad veterem virtutē te ipsum referas.

Theopompo. 63.

Diuinæ naturæ nihil æquè propriū est, atque æternitas. Quare qui Filium posteriorē Patre, ex quo sempiternè effulgit, inducit, hic illud ipsum quod substantiam illam ab omni labe purissimam insignit, quantum in ipso est, euertit. Nam & numero & tēpore sublimior est: neque ante, & post, nec primum ac secundum admittit. Etenim vt aliis omnibus, ita etiam his nominibus, quibus res conditæ tanquam notis quibusdam exprimuntur, nullus ad eam aditus patet.

Paulo. 64.

Te quidem prudenti consilio vtentem, consulto, vt Chæremonis flagitium in obscuro lateret, potestatem ipsi fecisse intellexi. At optimus ille vir, ab Ammonio quidem exauthoratus, ab Eusebio autē haud

τὸ ποιῆσαι πὶ χρεῖαν ἐκβασζομένην, πωροπρεπέστε δὲδοσθῆναι τῆς κελίας λίαν τεταύμακα.

Αἰθανασίῳ πρεσβυτέρῳ. ἔβ.

Ἄδω τίω καλυμθῆναι παλινῳδίαν. ἡμαρτον γὰρ σκεπτοῦ. ἢ τῆς ἀληθῆς σερον ἀπέειν, γνώμης, μὴ εὖ ὡς σε ποιῆσαι τοι οἰονομίζων ἐγκωμιάζειν ἐπιχειροῦν. τὸ το δὲ οὐκ ἐμῶν, ἀλλὰ τῆς οἷς μεταβολῆς τῆς ὅπτι τὰ χεῖρα νεουσίσης ὅστιν ἐγκλησημα. ἐγὼ μὲν γὰρ ἐπειδὴ ἀρ χεῖρα πιστεύω τοῖς ἐγκωμιάζουσι, ἢ τὰς ἐπαυνομῆς συγκροτῶ. ἐγὼ γὰρ πῖνα ῥοπήν ὡς τὸ καλόν. πισπίστευκα τοῖς σε ἐπαυνοσοῖ. βούλομαι γὰρ πάντα εἰδοκίμης ἀμ. αἰ τὸς δὲ ματαβληθεῖς σαυῶν οὐκ ἐμὲ ἠλεγξας. ἀλλ' εἰ μὲν ἀπειρασσοῖ. οὐκ ἂν ταῦτ' ἐγχαφοῖ. ἐπειδὴ δὲ ἀρίστῳ ματαβολῆι πωροπρεπέτω, ἢ χεῖρα φῶ, ἢ πωροπρεπέτω, ἢ σε εἰς τίω ἀρ χεῖρα ἀρετῆ σαυτῶν ἐπαυνογαγῆν.

Θεοπόμπῳ. ἔγ.

Οὐδὲν οὐτω τῆς θείας φύσεως ἴδιον, ὡς τὸ αἰδίον. ὁ ποιῶν μεταγενέστερον τὸν υἱὸν λέγων τὸ πατρός, ἐξ ὁ ἀρχῆς ἐξέλαμψεν ὅτος αὐτὸ τὸ χρεακτικῶν τίω ἀκέραιον ὅσαι. πῖνα αὐτὲ μέρες, ἀναμρεῖ. ἢ ἀρ. μου γὰρ ἢ χεῖρα ὅστιν ἀνωτέρα. ἢ τὸ πωρο, ἢ μετα, οὐκ ἀρέχεται, οὐδὲ τὸ πρῶτον, ἢ δὲ ὑπερον πωροστέτα. ἀπρόσιτος γὰρ ὅστιν ὡς πρὸς τοῖς ἄλλοις ἄπασι, ἢ τῆτοις τοῖς ὀνόμασι, δὲ ὡν τὰ κήματα χρεακτικῶν.

Παύλῳ. ἔδ.

Ἐπιτόμιω ὡς οὐ μὲν σοφῶς παιδῶν, ἐκὼν δὲ δάκας τὸ λαθεῖν ἐξυσία. ὁ δὲ βέλπτος Χαρήμων ὑπὸ Ἀμμωνίου μὲν χεῖραρεθεῖς. πῖνα δὲ Εὐσεβίω οὐκ οἶδ' ὅπως χεῖραρονηθεῖς, δὲ ζας μὴ πωροπρεπέτω.